

La Comédiathèque

DİKKAT,

* KIRILIR! *

Jean-Pierre Martinez

Çeviren : Umut Görkem Demir

comediatheque.net

Bu metin ücretsiz olarak okunabilir.

Ancak, profesyonel ya da amatör farketmeksizin, tüm tiyatro topluluklarının herhangi bir kamuya açık temsilden önce yazardan izin almaları gerekmektedir.

Jean-Pierre Martinez ile temasa geçmek ve eserlerinden birini oynamak üzere yetki istemek için: <https://comediatheque.net>

Dikkat, Kırılır!

Jean-Pierre Martinez

Türkçeye Çeviren: Umut Görkem Demir

Burak, bir kez daha terkedildikten sonra, yıl sonuna kadar hiçbir kadınla birlikte olmayacağını söyler. En azından kendi evinde.. Bunun için en yakın arkadaşıyla iddiaya bile girer... İddiayı kazanmasına çok az bir zaman kalmıştır ama yılbaşında gelen bir sürpriz her şeyi değiştirebilir...

Kişiler

Burak
Natacha
Sinan

© La Comédiathèque

Sahne 1

Düz, sade bir ev. Geride bir koltuk, önde bir masa. Yanlarda karton kutular vardır. Zil çalar, Burak bornozuyla kapıyı açmaya gider.

Burak – Geldim, geldim... (*Kapıyı açmak için sahneden geçer ve Sinan'la döner.*) Hoşgeldin Sinanım, seni de böyle bornozla falan karşılıyorum ama kusura bakma...

Sinan – Vay benim seksi kankama bak be! Bornoz filan, yakışır. Asıl sen benim kusuruma bakma oğlum, damdan düşer gibi geldim. Buralardan geçiyordum da...

Burak – Yok lan deli misin, iyi yaptın. Bayağıdır da görüşmüyorduk, değil mi?

Sinan – Son olayından beri...

Burak – (Konuyu değiştirmek istercesine) Eveet... Kahve yapayım sana, ya da başka bir şey?

Sinan – Yok yok, sağol... Öylesine bir uğrayayım, kankamı göreyim dedim...

Burak – Ee, nasılsın, nasıl gidiyor?

Sinan – Valla, bende olaylar bomba. Yeni oyunumun castingine odaklandım tamamen. Ve patlıyorum güzel haberi, hazır mısın? Sanırım aradığım kadın oyuncuyu sonunda buldum. Göreceksin bak, çok yetenekli...

Burak – Yetenekli...Hmm, benim bildiğim, senin lügatında yetenekli şey demek oluyor, güzeller güzeli, bir içim su!

Sinan – Bu sefer öyle değil, yetenekli ne demekse öyle bir kız! Tamam aynı zamanda hatun taş gibi ama konu o değil...

Burak – Öyle olmasa dişimi kırardım zaten...

Sinan – Neyse, konuyu dinle bak. Oyunda, bekâret yemini etmiş bir adamı baştan çıkarması gerekiyor. E bunu daha inandırıcı kılmak için de gerçekten dayanılmaz güzellikte biri olmalı.

Burak – Baştan çıkaracağı çocuk da.. Aa dur tahmin edeyim, kesin sensin, di mi?

Sinan – Ben yazdım, ben oynayacağım tabii. Başrolü başkasının elinde harcayacak değilim ya...

Burak – Oyunun adı ne peki?

Sinan – “*Dikkat, Kırılır!*” Ya bu arada, afişi sen halledersin di mi?

Burak – Tabii tabii, ben de Sinan Bey bir oyun çıkarsa da afişini tasarlasam diye can atıyordum..

Sinan – Aslan kardeşim benim be.

Burak – Sinan bak, bu sana yaptığım son bedava iş..

Sinan – Tamam lan tamam, uzatma işte, anladık. (*Cebinden bir zarf çıkarıp, Burak'a verir.*) Bunlar afiş için benim düşündüğüm çizimler... Oyunun özetini çıkaramadım.. Çünkü daha sonunu yazmadım..

Burak – En azından, oyun hakkında biraz ipucu filan verseydin bari. (*Zarfı masaya bırakır.*) Şu bekâret yemini eden adam, rahip falan mı?

Sinan – Yok oğlum rahip mahip değil, konuşuruz... Ee sende ne var ne yok?

Burak – Eh işte, şöyle böyle..

Sinan – Şöyle böyle ne oğlum?

Burak – Normal işte her şey, duş alacaktım filan işte... Sonra sen çıkageldin..

Sinan – Burak, ben senin en iyi dostun değil miyim kardeşim, bana anlatmayacaksın da kime anlatacaksın derdini?

Burak – Orası öyle tabii...

Sinan – Burcu di mi? Çıkmıyor tabii aklından?

Burak – Sinan, üç ay beraber yaşadık lan, dile kolay, ha diyince unutulmuyor ki..

Sinan – Bir bakıma iyi de oldu biliyor musun.. Üç aydan fazla sürse daha kötü bağlanacaktın, öyle düşün...

Burak – Allah razı olsun kardeşim ya, içim rahatladı...

Sinan – Oğlum kendine bir çeki düzen ver... Her terkedildiğinde başka bir eve taşınmak ne lan! Yılda dört kez ev mi taşır bir insan...

Burak – Yok on kez... üçüncü oldu bu...

Sinan – Öyle de.. Daha Ekim'in başındayız.

Burak – Ne yapayım, bana her şey Burcu'yu hatırlatıyor. Sanki balkonda onun tangaları asılı şu anda... Her yer o kokuyor...

Sinan (*Kısıık sesle*) – Ahh, bilirim o kokuyu.

Burak – Efendim?

Sinan – Biteli diyorum? Ne kadar oldu?

Burak – Üç hafta...

Sinan – Hmm. Amma da inatçı bir kokusu varmış anlaşılan... (*Havayı koklar*) Valla, ben bir şey duymuyorum.

Burak – Öyle değil be... Parfümü mesela...

Sinan – Çamaşır suyuna bas her şeyi. Kesin çözüm!

Burak – Ben senin gibi hödük olamıyorum abicim, ben romantik biriyim...

Sinan – Romantiklik, senin gibi yılda dört kere terk edilmekse, ben halimden memnunum kardeşim...

Burak – Senin gibi date'den date'e koşalım yani...

Sinan – Üç ayda bir terk edilmemek için ufak bir tavsiye ister misin?

Burak – Hayır.

Sinan – Bir ay geçince, sen terkedeceksin.

Burak – Sağol, çok faydası oldu... Ama bir karar aldım.. Diğer evimden bu kadar hızlı taşınmayacağım.

Sinan – Hadi ya, nasıl olacak o iş?

Burak – Sene sonuna kadar, hiçbir hatunu eve getirmeyeceğim de ondan. Yemin ederim..

Sinan – Şaka yapıyorsun?

Burak – Yoo, gayet ciddiylim.

Sinan – Üç ay dayanamazsın. Sen tek başına bir hafta bile yaşayamazsın! Bu yüzden önüne ilk gelenle çıkıyorsun ya zaten..

Burak – Var mısın iddiaya?

Sinan – Varım lan, nesine?

Burak – Üç aylık kirasına.

Sinan – Oha, senin kira fiyatlarından haberin var mı diyeceğim de, yeni eve çıktın, nasıl olmasın!

Burak – Tamam oğlum, seni mi kırıcım, bi' aylık kirayı bile karşılamaz ama 10 bin diyelim, ne diyorsun?

Sinan – Eğer, bir hatun, bir gece dahi evinde kalırsa, alırım on binini...

Burak – Kalmazsa da ben alırım senin on binini...

Sinan – Tamam, anlaştık.

Burak – Emin misin?

Sinan – Tabii tabii. Havadan para işte.. Enayi parası yemeye bayılırım.

Burak – Yalnız dikkat, çok motiveyim. Yeni bulduğum daire efsane.. Kirası burayla aynı ama hem daha geniş, hem daha güzel bir muhitte. O evi kaybetmemek için ne gerekiyorsa hazırım. Bu arada, öbür Pazar taşınıyorum. Hallederiz di mi birlikte?

Sinan – Tabii tabii, hallederiz...

Burak – Ee yani.. Boşuna mı kaslı ve kamyonet kullanabilen arkadaşımız var?

Sinan – Hadi be oradan... Bir yılda üç ev taşdıık! Bu yüzden çamaşır suyu diyorum işte... Ex'lerinin kokusundan kurtulmak için..

Burak – Meraklanma yiğidim, bu sefer çok kararlıyım...

Sinan – Bana bak, sırf iddia uğruna keşiş filan olmayacaksın di mi?

Burak – Yok be oğlum.. Diyelim bir hatunla tanıştım, otele gideriz.

Sinan – Aaa. Senin gibi romantik bir erkeğe.. Hatunlara otelede çakmak yakışır mı?

Burak – O zaman iddiamızı netleştirelim. Sene sonuna kadar hiçbir kız benim evimde kalmayacak... Tabii kafa dengi birini bulup da evlenmem hariç..

Sinan – Üç hafta bile dayanamayacaksın, hoop kime diyorum... (*Saatine bakar.*) Ooo, gitmem lazım benim.. Benim şu oyuncuyla date'im var..

Burak – Senin işin de zor... İyi.. Görüşürüz Pazar günü.

Sinan – Tamam...Görüşürüz...

Sinan çıkar.

Işık kararır.

Sahne 2

Öncekine benzer, bir diğer oturma odası. Arkada aynı koltuk, önde aynı masa. Bir tarafta, buzdolabı sığabilecek boyutta, üzerinde “Dikkat, Kırılır!” yazılı bir kutu, diğer taraftaysa altında hediyeler olan, süslenmiş bir yılbaşı ağacı vardır. Kapı çalar. Burak, giyinmiş bir şekilde girer. Kapıyı açmak için sahneden geçer, ve Sinan’la döner.

Burak – Hoşgeldin kankacım.

Sinan – Yine mi kutular, bıkmadın mı amına koyayım? Daha üç ay olmuştu taşınalı...

Burak – Yok lan, yeni buzdolabım o.. Yeni getirdiler..

Sinan – Hmm anladım...

Burak – Eskisi taşınırken cortladı ya hani? Merdivenden düşürdü ya öküzün teki... Bil bakalım bu cümledeki öküz kim?

Sinan – Valla az ye de, nakliyeci tut o zaman..

Burak – İki kat aşağıda bulduk dolabı.. Tabii kapısız bir halde.

Sinan – Kapısız daha portatif durmuştu bence..

Burak – Yazın tamam.. Klima gibi çalışır da.. Kışın...?

Sinan – Bir de geceleri ışık hep açık.. baya kötü olurdu.

Burak – Evet, ben de bu yüzden yeni bir buzdolabı aldım.

Sinan – Bırak şimdi buzdolabını filan, sen nasılsın, napıyorsun?

Burak – İyiyim...

Sinan – Yırtık dondan çıkar gibi geldim ama... Evde biri falan yok di mi?

Burak – Yok yok, meraklanma. Ben hep yalnızım..

Sinan – İyi bari...

Burak – İddiada kazanacağım parayı nakit mi vereyim, havale mi edeyim diye mi sormaya geldin?

Sinan – Hoop! Daha 24 Aralık! Koskoca bir hafta var daha... 31’i gecesi de sayılıyor dedik.. Dedik mi demedik mi?

Burak – Tamam kardeşim, no problem.

Sinan – Birbirimizi kandırmayalım, sen her yılbaşı, sarhoş bir hatun getirirsin eve, o da bu boktan misafirliği birkaç hafta daha uzatır, sonra da seni terkeder.. Yalansa yalan de?

Burak – Lan üç aydır insan perhizindeyim.. Bir hafta daha dayanırım, ne var bunda..

Sinan – Perhiz ha... Oğlum orospunun yemini şeyi görünceye kadarmış derler..

Burak (*Gülerek*) – Şu cümlede yarağı sansürledin, orospuyu sansürlemedin yani, bravo sana. Neyse 1 Ocak'ta görüşürüz... Senden naber? Nasıl gidiyor yeni oyun?

Sinan – İyi iyi.. Bu arada afiş için teşekkür ederim, efsane olmuş.

Burak – Yani oyunun sadece adından ziyade, konusunu filan iyice bilsem daha iyi olurdu ama...

Sinan – Gerilim-Komedi olacak, spoiler vermeyeyim diye fazla anlatmadım.

Burak – İyi, beğendiysen afişi, sorun yok..

Sinan – Neyse işte..Nasılsa prömiyere geleceksin 31 Aralık'ta. O zamana kadar sabret... Ondan sonra da tüm ekiple benim evde after parti...Bam bam bam.. Bir sürü hatun olacak lan...

Burak – Boşuna uğraşma...

Sinan – Ne?

Burak – Anladım oğlum! Beni içirip sarhoş edeceksin, oyuncu arkadaşlarından birini de bana yamayacaksın, benim eve geleceğiz, sen de iddiayı kazanacaksın! Hadi be oradan..

Sinan – Burak, cidden alındım kardeşim şu an... En yakın arkadaşşıma böyle bir şerefsizliği yapabileceğimi nasıl düşündün, bir de yalnızca 10 bin lira için?

Burak – Valla senin için az olabilir de, benim için önemli bir miktar 10 bin..

Sinan – Siktir oradan.. Sırf salak bir bahsi kazanacaksın diye, yılbaşını yalnız geçiremezsin..

Burak – Katiyyen olmaz. İddia iddiadır. Bu yıl, kıracağım dizimi, eve kitleyeceğim kendimi. 1 Ocak günü öğleye kadar da çıkmayacağım dışarı!

Sinan – Oğlum, sen kafayı yemişsin, valla bak! Öylesine bi' şakayı, kompleks haline getirdin.

Burak – Öylesine bi şaka ama ucunda 10 bin lira var?

Sinan – Anladık be anladık... Ee n'apıcaksın yılbaşında. Sizinakilere mi takılacaksınız?

Burak – Bizimkiler burada olmayacak. Evlilik yıldönümlerini kutlamak için tropikal bi' seyahate çıkıyorlar, ananastan hüpletlenen içkiler filan, bilirsin. Ben de evde bir başıma hindi yerim herhalde.

Sinan – Hindi mi? Tombala da oyna kardeşim istersen tek başına.. Gece 12'ye doğru da İbo Show'u aç, dansöz çıkar, izlersin. Tam olur!

Burak – Bak ben İbo Show detayını atlamıştım tamamen. Bak şu yılbaşı ağacının altına da birkaç hediye paketi koyarım kendim için; ertesi sabah açarım... Sabırsızlanıyorum o kutuları açmak için.. Tabii senden tokatlayacağım 10 bin lira kadar heyecanlandırmıyor ama idare edicez işte...

Sinan – Sen tam bir ruh hastası, biliyorsun değil mi?

Burak büyük kutuyu açmaya gider.

Burak – Paket demişken, yeni buzdolabı geldi. Onu açıp kurucam şimdi.

Sinan – E iyi, ben seni daha da meşgul etmeyeyim o zaman...

Burak – Bu arada, sağol lan..

Sinan (*Şaşkın*) – Neden be?

Burak – Sen değil miydin oğlum bu buzdolabını bana öneren? Ne yalan söyleyeyim, baya da ucuz... Hem de tam vaat ettikleri gibi 2 günde teslim ettiler.

Sinan – İyi iyi, güle güle kullan işte... Kaçtım ben, geç kaldım... Provam var... E iyi o zaman.. Buzdolabınla sana mutlu yıllar!

Burak – Sağol, sana da.. Ha bana bak, büyük oynama provada.. (*Güler*)

Sinan – Görüşürüz...

Burak – Şşş, yarın gel de bi' şeyler içelim.... cebine de para koymayı ihmal etme. 10 bin TL'cik.. Havale de olur...

Sinan çıkar. Burak büyük kutuya bakar.

Burak – Nereye koydum lan ben bu makası, şimdi buradaydı...?

Çıkar ve makasla geri gelir. Isık çalarak, kutuyu tepeden kesmeye başlar. Kutunun kapağını açmadan önce arkasını dönüp makası bir kenara bırakır. Kutunun tam da arkasına bakarken, bir kadın kalçası görür, tıpkı kutudan fırlayan bir palyaço gibi. Korkuyla çığlık atar ve kendini kaneye atar.

Burak – Laaaaaaan!!!

Kız da aynı şekilde, onu görünce çığlık atmaya başlar.

Natacha – Aaaaaaa!!!

Burak – Lan n'oluyo...?

Kız kutudan tamamen çıkar. Çok çekici bir kızdır. O da Burak gibi çok korkmuştur.

Natacha (*Rus aksanıyla*) – Aman tanrım, nerede ben?

Burak (*Konuşmasını taklit ederek*) – Nerede mi sen?

Natacha – Sen de kim?

Burak – Bi' dakika, bi' dakika... burası benim evim! Benim sana sormam lazım asıl! Sen kimsin?

Natacha – Özür dilerim... Şey, ben Natacha.

Burak – Natacha mı?

Natacha – Evet, Natacha. Peki sen?

Kız, içten gülüşüyle elini uzatır, Burak çekinir fakat elini sıkar.

Burak – Burak...

Natacha – Ben çok üzgün. Böyle sizin evde, birden kutudan çıkmak...

Burak – İnsan bi' ses çıkarır canım.. Kalp krizi geçiriyordum neredeyse!

Natacha etrafına bakınır.

Natacha – Burası Türkiye, değil mi?

Burak – Türkiye, evet... de.. sen ne arıyorsun bu kutunun içinde ve tabii ki evimde?

Natacha – Dinle beni...

Burak – Hırsızısın di mi sen, soyacaktın beni... (*Cep telefonunu alır.*) Bak polisi arayacağım, bana olan biten her şeyi anlatmazsan...

Natacha – Lütfen, dur arama polis. Her şeyi açıklayacak ben..

Burak, çekinse de telefonu bir kenara koyar.

Burak – Ne açıklayacaksın? Açıklama bir şey, hiçbir şey duymak istemiyorum. Tamam polisi de aramıyorum, ama defolup gideceksin evimden, derhal!

Natacha – Tak, tak...

Burak – Tak tak mı?

Natacha – Tak! Yani evet demek, Belarusça. Tamam, gidiyorum...

Kız kapıya doğru yönelir.

Burak – Hey! Bekle bekle.. Benim buzdolabı nerede?

Natacha – Senin buzdolabı?

Burak – Evet, benim buzdolabı! Kutudan asıl çıkması gereken şey yani! N'aptınız benim buzdolabıma, o buzdolabı buraya gelene kadar hiçbir yere gidemezsin!

Natacha – Senin buzdolabı... O hala Belarus'ta.

Burak – Nasıl? Nerede dedin?

Natacha – Belarus'ta.. Açıklamak ben, kızmak yok sen...

Burak koltuğa oturur.

Burak – Anlat, dinliyorum.

Natacha – Adım Natacha. Belarusluyum, ülkemden bu kutunun içinde kaçmak ben, senin buzdolap yerinde ben gelmek. Senin buzdolap Belarus'ta kalmak.

Burak – Lan niye? Belarus'ta n'apıyo benim buzdolabım?

Natacha – Orada üretilmek çünkü! Benim bir arkadaş, fabrikada çalışmak. Saklamak beni kutuya, buraya gelmek ben.

Burak – E benim buzdolabı?

Natacha – Orada kalmak. Minsk’te.

Burak – Ne, Minsk’te mi?

Natacha – Minsk! Belarus başkent!

Burak – Hay allahım, kafayı sıyırıcam... Peki kim telafi edecek benim buzdolabını, sen mi?

Natacha – Ben gidince... sen yazmak bir şikayet. Sana göndermek yeni bir tane...

Burak – Sen şimdi bütün yolu, bu kutuda gizlenerek mi geldin, Ta Rusya’dan?

Natacha – Rusya değil, Belarus!

Burak – Amaaan, neyse ne, ha Rusya ha Belarus, aynı şey değil mi...

Natacha – Değil, hiç aynı değil!

Burak – Sen de benim bu numarayı yutacağımı düşündün ha?

Natacha – Ama gerçek bu, yemin etmek ben!

Burak – Peki nasıl geldi bu kutu buraya? Gemiyle mi?

Natacha – Sadece gemi değil, Belarus’ta deniz olmamak!

Burak – Harbi mi ya? Yok mu deniz? Turizm de yoktur o zaman desene... Ee nasıl geldi bu kutu o zaman, yani sen, kutunun içinde?

Natacha – Tırla!

Burak – Tırla ha? Sen tırı nerden biliyon peki? Senin Türkçen de baya iyiymiş ha.

Natacha – Tırın Belarusçası da tır çünkü. Ayrıca ben Türkiye’ye daha önce de gelmek, biraz yaşamak, öğrenmek Türkçe biraz.

Burak – E sen niye gelmemek doğru dürüst yollardan? Böyle tırın içinde gelmek?

Natacha – Belarus’ta şimdi diktatörlük olmak. Ülkeden çıkmak kolay olmamak.

Burak – Hmm bilemedim... Kalsaydın sen de o zaman Belarus’ta!

Natacha – Olmaz! Polisler tarafından aranmak ben...

Burak – Birini öldürdüm falan deme düşüp bayılırim şuraya...?

Natacha – Diktatörlük karşıt olarak aranmak ben. Ayrılmak zorunda kalmak. Hemen. Yoksa, hapse atmak onlar beni, belki de daha kötüsü...

Burak – Bak, içişlerinize karışmak istemem... Ama burada öylece yasadışı kalamazsın, anlıyor musun?

Natacha – Sen beni saklamak.. Belki birkaç gün.

Burak – Seni saklamak mı? Yook olmaz, yardım ve yataklıktan beni de tıkarlar hapse..

Natacha – Ben yalvarıyor sana... Ben geri dönmek Belarus, beni öldürmek onlar.

Burak – O zaman polise bildirmek lazım bu durumu! Onlar sana söyler ne yapman gerektiğini. Siyasi mülteci olarak falan izin verirler o zaman.

Natacha – Yapacakları ilk şey, ilk uçakla Belarus'a göndermek beni. Ben gittiğimde, dava olmamak.

Burak – Anlıyorum da, n'apabilirim onu bilmiyorum..

Natacha – Sadece bir gece! Bir gece! Yarın ben gitmek, seninle olduğumu kimse bilmemek.

Burak – Benimle mi?

Natacha – Yani, senin evinde... (*Burak çekinir.*) O zaman bu bir evet mi olmak?

Burak – Aslında şey, söz vermişim ben...

Natacha – Senin kız arkadaş var? Sorun olmak..

Burak – Hayır! Hayır, aslında ben...ee.... Peki peki, tamam. Yalnızca bir gece ama bak, sonra çekip gidersin.

Kız, Burak'ın kucığına atlar ve dudağından öper.

Natacha – Teşkürlər, teşkürlər!

Burak – Tamam tamam da, dudağımdan da öpmezsin di mi?

Natacha – Belarus'ta böyle öpmek biz!

Burak – Anladım... Rusya'da öyleyse demek... (*Burak kutuya yönelir*) Ama her şeyi geçtim, sen nasıl iki gün dayandın bu kutunun içinde kilitli. Taa Moskova'dan buraya...

Natacha – Minsk!

Burak – Yav her neyse.. Buzdolabı değilsin yani sonuçta sen!

Natacha – Bak, burada yazmak “Dikkat, Kırılır!”...

Burak – Bir şey yiyip içmeden.. Hayret ya..

Natacha – Küçük bir su şişe vardı benim. Ama evet, 2 gün bir şey yememek ben.

Burak – Buzdolabında senin için bi şey var mı diyeceğim ama.. malumun..

Natacha – Ben çok üzgün..

Burak – Neyse yapacak bir şey yok... Ben yalnız yaşıyorum.. Yılbaşı için de özel bir şey yapmadım. Bir şey söyler yerim diye düşündüm ama... Belaroslular ne yer bilmem ki? Suşi sever misin?

Natacha – Suşi? Ben bilmemek, o ne?

Burak, kıza şaşkın bir bakış atar.

Işık kararır.

Sahne 3

Burak ve Natacha masanın önünde otururlar. Kız sandalyeye ceketini asmıştır. Burak'ın sipariş ettiği çiğ köfteleri yemektedirler.

Burak – Eee, sevdin mi çiğ köfteyi?

Natacha – Suşi sanmak ben bunu.

Burak – Evet, suşi söyleyecektim de... Kapatmışlar herhalde yılbaşı diye. Hem kim niye yılbaşı gecesi suşi yesin? Buzdolabı kutusunda gelmiş Belaruslu bi' kızla hem de... Ama bunlar da suşi gibi ama aslında çiğ köfte.. ama suşi gibi.

Natacha – Çiğ köfte, traditional christmas yemeği olmak Türkiye'de?

Burak – Ya o da değil tabii de, en pratik çözüm buydu. Hindi mindi güzel olurdu da, önceden sipariş vermek lazımdı, unutmuşum ben tamamen.

Natacha – Çiğ köfte çok güzel olmak... Teşekkürler, gerçekten. (*Kız kalkar ve yine dudağından öper.*) Sen harika...

Burak, çok şaşırmıştır.

Burak – Valla vodkam yok ama rakı var içersen?

Burak, bir kadeh doldurur kendine.

Burak – Veriyim mi sana da bi kadeh Türkîş rakı?

Kız başıyla olur anlamında onaylar. Burak ona da doldurur.

Burak – Hadi bakalım, şimdi 'Şerefe' diyoruuz!

Tam içecekken, kapı çalar.

Natacha – Birini mi beklemek sen?

Burak – Yok canım... Sinan'dır... (*Panik olmuştur*) Seni kısa süreliğine yatak odasına alsam...

Kızın elinde hala rakı kadehi vardır. Kızı yatak odasına götürdükten sonra kapıyı açar ve Sinan'la birlikte gelir.

Burak (*rahatsız*) – Hoşgeldin Sinanım, n'apıyon, ne var ne yok?

Sinan – Ben iyiyim de, sen tuhaf görünüyorsun kardeşim...

Burak – Ben mi? Yok canım. (*Güler*)

Sinan – Oğlum, ben düşündüm de, bu iddia işi falan çok saçma ya. Bak bir de çiğ köfte söylemiş.. Yılbaşı gecesini böyle boktan geçiremezsin ya..

Burak – Suşi oğlum onlar. Su-çiğ köfte.

Sinan – Neyse ne abicim ya, öff... Eğer diyorum, hala benimle gelmek istiyorsan, gel diyecektim. Ben bizimkilere geçeceğim şimdi.

Burak – Eyvallah, çok düşüncelisin kardeşim ama sağol..

Sinan – Oğlum yanlışlıkla birini eve getiririm diye korkuyorsan, hiç korkma. Ablam evli, üç çocuğu var. Yani tek getirebileceğin hatun, babaannem. O da seni açar mı bilemedim..

Burak – Çok cazip geliyo da...

Sinan tam arkasını dönmüştür ki, Natacha'nın öksürüğü duyulur.

Sinan – Çakaal, yalnız değilsin sen..

Burak – Haayır...! Tabii ki yalnızım, manyak mısın oğlum...

Sinan – Biri öksürdü oğlum, duydum...

Burak – A yok, o şey... (*Öksürür.*) benim ya... Rakı çarptı oğlum, yaşlandık artık, iki kadeh içsem dokunuyo hemen.. Koyayım mı sana da bi kadeh?

Sinan (*şüpheli*) – Yok sağol, araba kullanıcam...

Burak – Aa doğru, içme o zaman tabii...

Sinan – Yalnız olmasan söyledin yani bana, di mi, iddia iddiadır...

Burak – Tabii oğlum, mutlaka söyledim. Sen bilmiyor musun ben ne kadar dürüst bi adamım. Kardeşime yalan söyleyecek halim yok ya..

Sinan – O zaman, gel oğlum işte benimle ya!

Burak – Yok, valla sağolasın. Çok süper teklif ama ben bi' oturup kendimle kalayım abi, sağol.

Sinan – E iyi madem.. Fikrin değişirse, ara ama bak?

Burak – Tabii tabii. Mutlu yıllar kardeşim. Babaannene de en derin saygılarımı ileet...

Sinan çıkar. Burak, kızı yatak odasından alıp gelir.

Natacha – Rakı çok sert, vorkadan da sert!

Burak – Öyledir...

Natacha – O adam, senin sevgili? O biraz kıskanç?

Burak – Sevgili mi? Yok beee...

Natacha – Gay olmak Belarus'ta yasak. Gayler hapse atılmak. Sokakta da... dövülmek.

Burak – Yok yok, ben gay falan değilim!

Natacha – Sen gayleri sevmemek?

Burak – Hayır canım, ne alakası var, severim gayleri ama...

Natacha – Sen gay sevmek, senin arkadaş da gay olmak?

Burak – Bak, kimse gay değil tamam mı? Senden tek istediğim, kimseye benimle birlikte olduğunu söyleme tamam mı? Yani, bende kaldığını.. Şimdi açıklaması çok uzun ve zor ama benim için önemli, anlaştık mı?

Natacha – Tamam... Benim yüzümden senin erkek arkadaşla sorun istememek...

Burak – Neyse. Artık uyku zamanı..

Natacha – Uyku zamanı mı?

Burak – Evet... Ve benim de sadece bir yatağım olduğu için sen yatak odasına gidiyorsun, ben de burada koltukta yatıyorum.

Natacha – Yok, olmaz! Ben senin yatak yatamam.

Burak –İki gündür daracık kutuda yatıyorsun ama...

Natacha – Ben koltukta uyumak, kutuda iki gün ayakta gitmekten iyi.. Gerçekten

Burak – İyi, sen bilirsin.. İyi geceler o zaman sana.

Natacha – İyi geceler...

Burak çıkar. Natacha kısa süre bekler ve hemen telefonunu çıkarır. Aksanı olmadan konuşur.

Natacha – Sinan? O iş tamam, geceyi burada geçiriyorum...

Sinan – Yes bee, harika! Kazandım iddiayı desene!

Natacha – Kazandın da, benim payımı unutmadın di mi? 5 bin.

Sinan – Hiç unuttur muyum, söz sözdür.

Natacha – Sinan, bu yaptığımız hiç doğru gelmiyor bana...

Sinan – Bırak şimdi ahlak dersi vermeyi. Oyunumda seni seçmemin bir sebebi varmış demek ki, biliyordum lan, biliyordum. Harika bi' oyuncu olduğunu, rolü hemen kıvıracağını biliyordum.

Natacha – Ya evet, tamam da.. Ben biraz suçluluk hissediyorum. Arkadaşın hoş birine benziyor... Tamam biraz keriz ama yine de... iyi biri yani.

Sinan – Sakın aşık olduğunu söyleme şimdi bana, hadi bakalım!

Natacha – Yok canım, ne alakası var...

Burak elinde bir havluyla geri gelmiştir ve kızın konuşmasının son cümlesine kulak misafiri olmuştur. Kız hemen kapatır telefonu.

Burak – Oo, cep telefonun varmış?

Natacha (aksansız) – Var tabii! Tamam, Belarus'ta suşi ya da çiğ köfte olmayabilir ama buzdolabı ve cep telefonu var yani...

Burak – Rus aksanın da kayboluverdi birden?

Natacha fena yakalanmıştır.

Natacha – Rus aksanı mı?

Burak – Evet, daha beş dakika önce, böyle tatlı bi’ Rus aksanıyla konuşuyordun.

Natacha tekrar aksan yapmaya çalışır.

Natacha – Yani... sen diyor Belarus aksan?

Burak – Vay be, bi’ anda aksan değişti... Halbuki, az önce, telefonda da aksansız, baya Türk gibi konuşuyordun.

Natacha – Iı, benim aksan var tabii... sadece gergin olduğumda...

Burak – E o zaman, bi’ gerildin sen şimdi...

Natacha – Evet... Belki de beni geren sensindir...

Burak – Ama, bi’ dakika ya... nereden öğrendim demiştin Türkçeyi? Bayağı iyi konuşuyorsun çünkü. Aksanlı, aksansız... Senden daha kötü konuşan Türk arkadaşlarım var.

Natacha – Ama ben sana demek.. Daha önce yaşamak ben Türkiye’de, ve ekstra ders almak Minsk’te.

Burak – Vay be.. Türkçe öğretiliyor muymuş ya Minsk’te?

Natacha – Tabii öğretilmek.. Biz Türkleri çok sevmek, hatta kıskanmak..

Burak – Valla ben liseden beri Almanca öğreniyorum, 5-6 defa da gittim hatta Almanya’ya, ama hala bir restoranda sipariş verirken çekiniyorum... Der miydi, Das mıydı..

Natacha – Ben diller konusunda biraz iyi olmak..

Burak – Ben onu anlamak... Peki, özel değilse, kiminle konuşuyordun telefonda?

Natacha – Belarus’tan arkadaşla..

Burak – Belarus’tan arkadaşınla mı, ama yani...

Natacha – Beni kutuya koyan..

Burak – Kutuya mı koyan?

Natacha – Şu kutuya işte! Senin buzdolap yerine... Her şey iyi mi diye aramış. Vardı mı diye... Yolculuk nasıl geçti diye...

Burak – Tamam da.. Niye bütün bunları Türkçe konuştunuz, ben onu soruyorum?

Natacha – Neden?

Burak – Neden mi? Hani o da Belaruslu ya, senin gibi...

Natacha – İı şey, gizli polis konuştuklarımızı anlamasın diye.. Onlar bizim telefonları dinlemek..

Burak – Tabii tabii... *(Birbirlerine gülümserler, ilginç bir şekilde bir çekim oluşmuştur. Ama Burak direnmektedir.)* Tuhaf ama yani...

Natacha – Ne? Tuhaf ne?

Burak – İlginç yani, interesting.. Ben seni daha önce bi' yerde görmüş gibiyim ama..

Natacha – Gerçekten mi...? Dergide görmek, belki.. Ben model olmak, Belarus'ta... Dergiler için çekim yapmak...

Burak – Ne tür dergiler tam olarak?

Natacha *(imalı)* – Öyle görünüyor ki, senin de bazen okuduğun dergiler, ya da sadece fotoğraflara baktığın... Gizlice, belki...

Burak – Ama sen bana politikayla ilgileniyorum demiştin?

Natacha – Evet, ben hem model olmak, hem politikayla ilgilenmek..

Küçük bir utanç anı.

Burak – Sana havluyla, diş fırçası getirmiştim ben de.

Natacha – Teşkürlər...

Burak – O zaman... iyi geceler..

Natacha – İyi geceler.

Burak çıkar. Telefonunu alıp, Sinan'ı arar.

Natacha *(kısıık sesle)* – Tamam, iddianı kazandın. Yarın sabah, çıkıp gidiyorum ben.

Sinan – Hoop hoop! Öyle kolay değiiil... Anlaşmaya uyacaksınız hanımefendi.

Natacha – Ne anlaşması lan? Dalga mı geçiyorsun sen? Geçeyi, onun evinde geçireceksin dedin, geçirdik. Daha ne? Ne sanıyorsun oğlum sen beni?

Sinan – Hoşlanmıyosun yani ondan?

Natacha – Konu o değil şimdi! Oyuncuyum lan, orospu değil.

Sinan – Aaa, hiç yakışıyo mu sana bu laflar...

Natacha – Aa pardon.. 5 bin liraya, hiç tanımadığın biriyle yatmaya sizin köyde ne deniyor acaba?

Sinan – Mmm, üst seviye bir birliktelik belki..

Natacha – Siktir oradan be!

Sinan – Ben anlamam, öyle ya da böyle bana bi' kanıt lazım!

Natacha – Kanıt ha, kanıt. İyi, yarın sabah kahvaltıda sana bi' selfie atarım. Sonra da benim işim biter, tamam mı!

Sinan – Tamam canım tamam.. Ben sadece şey diyorum, eğer sen de bizim çocuktan hoşlandıysan, kasma diyorum yani, yol açık yola çık..

Natacha – Sana da mutlu yıllar Sinan! (*Telefonu kapatır ve bir süre dalgın bakar*) Aslında fena çocuk da değil... (*Kendini toparlar*) Hayır, öyle bir şey yapmıyorsun, konu kapandı!

Işık kararır.

Sahne 4

Burak sehpanın üzerine kahvaltı tepsisini getirir. Natacha, daha önce Burak'ın üzerinde gördüğümüz bornozla, banyodan çıkmıştır. Burak biraz şaşırmıştır.

Natacha – Ben ödünç almak senin bornoz.

Burak – A evet, ben görmek...

Natacha – Çıkarabilirim istersen.

Burak – Çıkarmak...? Mmm...

Natacha – Hayır, yani... hemen giyinebilirim. Sana geri vermek için.

Burak – Yok yok, sorun yok, kalsın.

Natacha – Havlu ve diş fırçası için teşekkürler.

Burak – Su çok sıcak değildi umarım?

Natacha – Hayır, neden?

Burak – Bilmem, Belarus'ta belki her gün sıcak su yoktur diye düşündüm.

Natacha – Doğru, akan su da çok ılıktır zaten... Bazen su aktığına bile sevinmek biz!

Burak – Kahvaltı hazır!

Natacha – Çok teşekkürler! Harika görünmek...

Kahvaltı yapmaya başlarlar.

Burak – Sen de yılbaşını ailenle geçirmek isterdin herhalde, hı?

Natacha – Evet, ama maalesef benim tercih şansы yok... (*Yılbaşı ağacının altındaki hediyelere bakar.*) Santa Claus hediye getirmiş sana...

Burak – Yani, ben daha büyük bir sürpriz bekliyordum tabii, buzdolabı gibi, ama onun yerine gelen de baya büyük bi' sürpriz oldu tabii...

Natacha – Ben çok üzgün, gerçekten üzgün...

Kız dertli görünür.

Natacha – Sen açmayacak onları?

Burak – Birisi senin onların.

Natacha – Benim mi?

Burak – Kırmızı olan.

Natacha – Nedir o?

Burak – Aç da öğren...

Natacha kutuyu açar ve içinden bir kitap çıkarır.

Natacha – Sürücü Eğitimi?

Burak – Kusura bakma, dışarı çıkacak vaktim yoktu. Evde olanlardan bi' tane seçiverdim.

Natacha – Teşkürlər, sen çok nazik...

Burak – Olur da belki bi' gün Türkiye'de ehliyet almak istersen diye... Bakma, kitap eski tarihlidir ama trafik kuralları ne kadar değişebilir ki? Cezalar artmıştır sadece.

Natacha – Bunu saklayacak ben...

Burak – Sizde de aynı trafik levhaları var mı, Belarus'ta yani?

Natacha – Ben, bilmemek.. Ben araba kullanmamak.

Burak – Ama yine de levhalar vardır herhalde, di mi?

Natacha – Evet, tabii... Ben sana daha fazla rahatsızlık vermemek, hazırlanmak ve gitmek..

Burak – Kahveni bitirseydin önce!

Kahvesini hızlıca bitirir.

Natacha – Ben son bir şey istemek senden...

Burak – Dinliyorum.

Natacha – Bir fotoğraf, yani memory...

Burak – Ha, hatıraa.

Natacha – Benim telefonla! Selfie! Sen ve ben...

Burak – Tamam, çek bakalım.

Telefonu çıkarır, kamerayı açar, selfie pozisyonu alır. İkisi de kameraya bakarlar.

Natacha – Şimdi, bana bak. (Kız, Burak'ı dudağından öperken bir kare daha çeker.) Belarus'tan sevgiler... (Burak şaşırmıştır, toparlanmaya çalışır.) Ben gidip hazırlanmak...

Kız, çıkmak için hazırlanır.

Burak – "Yatıya Geldim" Bu programı biliyor musun?

Natacha – Hayır...

Burak – Bi' çocuk var, dünyayı geziyor, yalnız başına. Her seferinde de, böyle iddiaya falan giriyor, tanımadığı birinin evinde kalıyor falan..

Natacha – İddia mı?

Burak – Sonra da iddiayı kazandığını göstermek için kayda alıyor... Sen de selfie çekince, o aklıma geldi...

Natacha – A, anladım...

Burak – Böyle bir program sunmuyorsun di mi?

Natacha – Program mı, hayır hayır.

Burak – Belki “Yatıya Geldik”in Belarus versiyonudur? Model olduğunu söyledin, televizyonlarla da çalışıyorsundur mutlaka...

Natacha – Hayır, televizyon programı falan yok. (*Ciddi bir ses tonuyla*) Bu arada, ben dün seni endişelendirmek istemedi, o yüzden söylemedi ama... Arkadaşım beni uyardı.

Burak – Ne, ne diye?

Natacha – Belarus gizli polisi... Ülkeden buzdolabı kutusunun içinde kaçtığımı öğrenmek. Onlar sipariş dekontunu bulmak, ve senin adresi bilmek...

Burak – Yok ebesinin Belarus’u?

Natacha – Hemen gitmem lazım. Bu insanlar çok tehlikeli. Sana da zarar vermek belki.

Burak – Zarar mı? Ama biz Türkiye’deyiz! Olur böyle vakalar, Türk Polisi yakalar... Biraz geç yakalar ama yakalar!

Natacha – Belaruslu ajanlar, yasadışı operasyon yapmak. En iyi bildikleri şey, radioaktif maddeyle zehirlenmek...

Burak – Ahaa.. umarım dün yediğimiz çiğ köfteler radyasyonlu değildir... Kuryeyi de gözüm tutmamıştı zaten...

Natacha – Giyinip çıkmak ben, hemen...

Çıkar. Sandalyede ceketini unutmuştur. Burak, etrafa bakınırken ceketini farkederek ve ceplerini kontrol eder.

Burak – Burcu... Burcu ha.. Oyuncu bir de... Kaltaak, şüphelenmişim... Sinan’ın tayfadan kesin... Sinaan.. Piç Sinan seni, aklınca beni oyuna getireceksin ha...

Kimliği ceketin cebine geri koyar ve dalgın bir ifadeyle kahvesini bitirir. O sırada Natacha girer.

Natacha – Teşekkürler, Burak... Benim için yaptıklarını asla unutmamak ben.. Görüşürüz...

Çıkmak için hazırlanır. Burak, kararlı bir şekilde kalkar ve yolunu keser.

Burak – Hiçbir yere gitmiyorsun, seni öylece bırakamam.

Natacha – Efendim?

Burak – Tanıdığın, bildiğin kimse yok burada! Gündüz bi’ şey değil de, gece olunca nereye gidip kalacaksın?

Natacha – Endişelenme benim için... Bana anlattığın program gibi yaparım...

Burak – Ben de ondan korkuyorum ya zaten! Sen kadınsın! Hem de öyle böyle değil, çok güzel bi' kadınsın... Öyle seni her evine davet edene kanıp gidemezsin yani. Çok tehlikeli! Hele Türkiye'de!

Natacha – Kendimi korumak ben.

Burak – E hadi kendini korudun diyelim, ne iş güç yapacaksın?

Natacha – Ben modelim, para kazanmak için de ne gerekiyorsa yapmak ben.

Burak – Dergilerde fotoğraflar ha? Türkiye'de öyle kolay değil o işler.. Mutlaka bi dayın, torpilin filan olacak...

Natacha – Ben öyle fotoğraflar demiyor, başka iş yapmak...

Burak – Konu kapandı.. Hiçbir yere gitmiyorsun, burada benimle kalıyorsun, o kadar!

Burak'ın telefonu çalar ve açar.

Burak – Buyur Sinancım.

Sinan – Kanka, naber? Senin oralardayım da, kahveye geliyim diyorum, müsait misin?

Burak – Kusura bakma kardeşim ya, pek müsait değilim şimdi..

Sinan – Bak yine! Oğlum şüphelenmeye başlıyorum bak... Yemin et lan evde karı kız olmadığına?

Burak – Kapatıyorum ben, sonra açıklarım, konuşuruuz, bay baay...

Telefonu kapatır. Kız gitgide daha huzursuz olmaya başlar.

Natacha – Benim yüzümden, arkadaşlık bozuldu senin... Bunu istemiyor ben.

Burak – Bırak şimdi onu.. Benim sana bir şey itiraf etmem gerek...

Natacha – Öyle mi, evet...?

Burak – Ben bu telefondaki arkadaşla iddiaya girdim, yılbaşında yalnız olacağım diye.. O yüzden sana da başta kalamazsın falan dedim..

Natacha – İddia mı?

Burak – Evet, 10 bin lirasına.

Natacha – Bu çok para...

Burak – Evet, ama umrumda değil... Seni öyle kapının önüne koyamam. Hem de yılbaşı günü. Kalabilirsin burada ne kadar istersen..

Natacha – Ama dedin ya sen, gizli birini saklamak suç olabilir. Türk polis seni de hapse atmak!

Burak – İnsanlar neler neler saklıyor, onları bulamıyorlar da, bir tanecik Belaruslu direnişçiyi mi bulacaklar, ya da modeli mi demeliyim?!

Natacha çok şaşkındır.

Natacha – Ben ne diyeceğini bilmemek... Sen gerçek bir kahraman...

Burak – Abartmayalım, kim olsa aynını yapardı... Seni alıp da sınırdışı etseler, Belarus gizli polisinin eline düşsen... Kendimi asla affedemezdim..

Natacha – Evet, ama...

Burak – Daha bir şey söyleme! Bir sene saklayacağım seni burada. Yılın ilk gününü de birlikte geçireceğiz işte, fena mı..

Natacha – Bugün mü? Senin planlar vardır mutlaka. Ben berbat etmek hepsini.

Burak – Yok canım ne planı, hiçbir planım yok... Bir iddia vardı işte, onu da at gitsin çöpe, n'apalım..

Natacha – Ama 10 bin lira kaybedecek sen? Benim yüzümden?

Burak – Israr etme, karar verildi işte, oldu bitti. Burada kalacaksın ve kimse sana zarar veremeyecek. Gözlerimi senden bi' saniye bile ayırmayacağım...

Natacha – Ama elbette bir gün gidecek ben...

Burak – Tabii canım... Sana belge lazım, belge. Bi' düşünelim... Nasıl Türk olabilirsin, ya da en azından nasıl oturma izni alabilirsin?

Natacha – Bilmiyor ben...

Burak – Kahramanca bi' şey yaparsan olurdu, ne bileyim, mesela boğulan bi' çocuğu kurtarsaydın alırdın vatandaşlığı direkt..

Natacha – Sırf ben burada kalmak için, bir çocuğu denize atamayız. Olmaz yani.

Burak – O olmaz, doğru.

Natacha – Zaten ben berbat yüzmek.. Ben dedi sana, Belarus'ta deniz olmamak.

Burak – Aa buldum!

Natacha – Ne?

Burak – Sana ev alalım bi' tane. Suriyeliler ev alıp, vatandaş oldu. Oy bile kullanıyorlar.

Natacha – Sence benim para var? Nereden bulacak ev parası? Ceketimle gelmek sadece.

Burak – Bu sefer buldum, sahipleneyim ben seni!

Natacha – Sahiplenmek? Köpek gibi yani?

Burak – Estağfurullah, kızım gibi!

Natacha – Biz seninle aynı yaştayız neredeyse! Ve benim zaten bir aile var.

Burak – Bilmiyorum, ama mutlaka bi' yolu olmalı.. Düşünmek lazım...

Natacha – Peki...

Burak – Bu arada, üniversitede Rusça dersi aldığımı söylemiş miydin ben sana!

Natacha – Hayır...?

Burak – Aldım... Tabii öyle şakır şakır konuştuğum yok, öyle birkaç kelime filan. Aslında birkaç sene önce Moskova'ya gittim, Rusça öğrenmek için bi' kitap da almıştım.

Natacha – Oo, öyle mi...?

Burak bir kutunun içini arar.

Burak – Dur dur, bulayım da.. Nerede koydum ben bunu ya...

Natacha – Gerek yok hiç...

Burak – Hah dur, buldum...

Natacha –(güler) Evet...

Rusya'da seyahat ederken, turistlere kolaylık olsun diye satılan bir Rusça kitabından cümleler okur.

Burak – Ne diyormuş... (Kitaptan bir bölüm seçer ve okur) Panidielnik, ftornik, sreda, tchitvierk, piatnistsa, soubota, vaskrisenia...

Kız hiçbir şey anlamadığı için çok utanmıştır.

Natacha – Şey üzgünüm, ben...

Burak – Aa yok yok, benim aksanım kötü de ondan, odaklarak bir daha okuyayım...

Natacha – Yok, hayır, ben Rus değil. Belarusça tamamen farklı bir dil. Ruslarla hiç anlamayız birbirimizi. Bu yüzden hep ülkeler arası sorunlar olur...

Burak – Anlıyorum...

Natacha – Ee, ne demekmiş okudukların?

Burak – Hmm... (Kitaba bakar) Pazartesi, Salı, Çarşamba, Perşembe, Cuma, Cumartesi ve Pazar. Seninle geçireceğimiz günler gibi yani!

Natacha – Anladım...

Burak, salak bir ifadeyle gülümser.

Işık kararır.

Sahne 5

Aynı oturma odası. Buzdolabı kutusu ve yılbaşı ağacı artık yoktur. Natascha, elinde Rusça kitabı, yalnızdır. Kapı çalar ve açmaya gider. Sinan'la gelir.

Sinan – Nerede seninki?

Natascha – Bi' şeyler almaya markete gitti. Gelir şimdi.

Sinan – O zaman hemen kaçayım ben. Bizi birlikte görürse, bittiğimizin resmidir. Ben onu uzaktan uzaktan kaşımaya devam edeyim...

Natascha – Sinan, bence bi' son vermeliyiz artık bu tatsız şakaya. Saçma sapan Rus aksanım ve ben, tıkdım kaldım senin arkadaşının evinde ya...

Sinan – Kabul et, iyi güldük ama...

Natascha – Evet, özellikle sen, maşallah yani! Provaları hadi bir şekilde ektik de, hatırlatayım bugün ayın 31'i. 31 Aralık yani.. Hani bi oyunum var ya çıkıp oynayacağım.. Senin de tabii...

Sinan – Oynarız kızım, meraklanma sen. Bi' dakika ya, Burak iddiayı kaybetti zaten, sen hala niye kalıyorsun burada?

Natascha – Bilmiyorum Sinan, bu oyunun içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum... Onu hayal kırıklığına da uğratmak istemiyorum, anlıyor musun?

Sinan – Yok, çok anladığımı söyleyemeyeceğim... Tabii bi' şey hariç..

Natascha – Neymiş o?

Sinan – Bana öyle geliyor ki, sen abayı yakmışsın bizim elemana...

Natascha – Saçmalık... Neyse hadi yaylan sen, her an gelebilir...

Sinan – Tamaam, kaçtım ben, hadi görüşürüz...

Sinan çıkar. Natascha rolüne bürünür, Burak da market poşetleriyle gelir.

Burak – Merdivenlerde Sinan'ı gördüm, iyi yapmışsın kapıyı açmayarak aferin.

Natascha – Sen ne diyorsan, ben onu yaptı, kapıyı kimseye açmadı... Sen çağırmanın ama neden diye sormadı?

Burak – Çağırdım yalandan da, acelesi varmış... Bugün oyunlarının prömiyeri var...

Natascha – Evet, biliyorum.

Burak – Nasıl, biliyor musun?

Natascha – Yani, bilmiyor, nereden bilmek ben. Sen söylediyi herhalde...

Burak – Bak, mis gibi kalamar aldım yılbaşında yeriz diye. Sever misin kalamar?

Natacha – Kalamar?

Burak – Onu da mı bilmiyorsun ya, oo hoo? Ha doğru, Belarus'ta deniz yoktu...

Natacha – Evet...

Burak – Belarus'ta deniz yok, bizde de buzdolabı yok, napalım artık.. Pencerenin dışına koyacağız. Soğuk havayla idare edecek... Ama var ya, kalamarlar efsane, göreceksin bak...

Natacha – Teşekkürler, çok düşüncelisin ama bu gece...

Burak – Aaa, yine gitti bak Belarus aksanın...

Natacha – Evet, adeta bir Türk gibiyim değil mi...

Burak – Güzeel, o zaman sana bir teklifim var.

Natacha – Teklif mi?

Burak – Gel bi' otur...

Kız oturur, endişelidir.

Natacha – Dinliyorum...

Burak – Senin geleceğini düşünüyordum da...

Natacha – Evet...?

Burak – Harika Türkçe konuşuyorsun. Zaten modelsin de. Bi' tiyatro çevirmeye ne dersin?

Natacha – Tiyatro mu?

Burak – Bak, bi' arkadaşım var benim. Hem yönetmen hem oyuncu. Seni onunla tanıştırmamı ister misin?

Natacha – Bilmiyorum yani... Hem, biliyorsun ya, hiç belgem yok benim. Belgesiz de Türkiye'de çalışmamın imkanı yok...

Burak – Haaah. Ben de tam bunun üzerine, sana nasıl oturma izni alırız diye düşündüm, ve...

Natacha – Sahiplenme...

Burak – Sahiplenme işi uzun ve karmaşık. Başka bi' yolu daha var, çok daha kolay.

Natacha – Neymiş?

Burak – Evlilik!

Natacha – Evlilik mi? Kiminle?

Burak – Benimle!

Natacha – Seninle mi?

Burak – Evli falan mısın yoksa?

Natacha – Hayır...

Burak – O zaman evlenebiliriz?

Natacha – Sırf oturma iznim için benimle evlenecek misin yani?

Burak – Neden olmasın? Sahte evlilik işte.

Natacha – Sahte evlilik mi?

Burak – Yeni yıl hediyeni beğenmedin mi?

Natacha – Çok nazıksın ama.. yok.. kabul edemem.

Burak – Nedenmiş o?

Natacha – Şey, çünkü...

Burak – Haaa anladım.. Sen şeyden çekiniyorsun. Yok yok, aramızda bir şey olmayacak..

Natacha – Hiç mi?

Burak – Sen sahte evliliğin n'olduğunu biliyo musun?

Natacha – Evet...

Kız, rahatsız ve duygusal olarak çökmüş durumdadır.

Burak – Ama, istiyorsan da...

İkisi de çekingendir.

Natacha – Evet, istiyorsam? İstiyorum..

Sarılırlar ve tutkuyla öpüşürler.

Kararır.

Sahne 6

Burak ve Natacha yatak odasından oturma odasına gelirler. İkisi de rahatsız görünmektedir.

Natacha – Özür dilerim, birden oldu ne olduysa...

Burak – Hayır hayır, benden kaynaklı...

Natacha – Evet, belki de... Ee, sen sahte evlilik teklif ediyordun?

Burak – İlk kez bi' kızla sahte evlilik teklifi yaptıktan sonra yattım.

Natacha – Sen bunu sık yapıyor musun? Yani bu, düşürme numarası mı?

Burak – Değilse de olmalı, baksana işe yarıyor...

Gülümsemeler.

Natacha – Bir şey itiraf edicem sana...

Burak – Sen de hepten kaybettin aksanını he...İyi iyi, güzel...

Natacha – Tam da bununla ilgili konuşacaktım...

Burak – Dinliyorum, nedir?

Natacha – Öyle söylemesi pek kolay bi' şey değil...

Burak – Nasıl yani?

Natacha – Bu gece seninle kalamam.

Burak – Nedenmiş o?

Natacha – Çünkü.. Bi' oyunda oynuyorum ben.

Burak – Oyun mu, ne oyunu?

Natacha – Sinan'ın oyunu...

Gerçeği o anda öğrenmiş numarası yapar Burak, halbuki çoktan biliyordur.

Burak – Demek öyle... O zaman, sen...?

Natacha – Evet, oyuncuyum. Sinan rica etti, ben de kıramadım... Ama tanımıyordum seni, biliyorsun yani...

Burak, alınmış gibi yapar.

Burak – İkiniz de aptal yerine koydunuz beni, duygularımla oynadınız... Vay be.. Benden para koparmak için bi' düzenekti demek her şey.. Sen de buna alet oldun... Helal olsun..

Natacha – Gerçekten çok üzgünüm, olayların bu kadar büyüyeceğini düşünemedim...

Burak – Tabii Sinan para da vermiştir sana?

Natacha – Bölüşelim dedi... Ama tabii öyle bir seçenek yok artık, ona da söyleyeceğim...

Burak – İnanamıyorum ya.. Cidden.. Benimle yatmak için para kabul ettin ha?

Natacha – Hayır, hiç de bile! Planın bir parçası değildi bu. Sadece iddiayı kazansın diye, senin evinde bir gece geçirecektim, hepsi bu!

Burak – Hayal kırıklığına uğrattın beni, Natacha... Ya da adın her neyse... Bu hikayeye inandım ulan ben.. Bizim hikayemize...

Natacha – Ben de inandım, yemin ederim.

Burak – Kusura bakma, sana bir daha güvenemem...

Natacha – Haklısın... Hazırlanıp gideyim... Beni bir daha görmeyeceksin, merak etme...

Kız çıkar, Burak telefonu alır ve birisini arar.

Burak – Sinan?

Sinan – Zaferinin tadını çıkarmak, hava atmak için arıyorsun di mi?

Burak – Ne diyorsun ulan sen?

Sinan – Tamam oğlum, kazandın iddiayı. Vericem 10 bin liranı.

Burak – Sinan, bu salak iddia işini bıraksak mı artık, ne dersin?

Sinan – Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Beyimiz çok düşünceli çıktı. Ama dur, benim sana küçük bi' hediyem var. Bir haftadır yatağını süsleyen matruşkayla senin bir fotoğrafın. Şey, süslemek dediysem, sadece süs değildir eminim...

Burak, Sinan'ın attığı fotoğrafa bakar.

Burak – Vay kaltak...

Sinan – Ee, kabul ediyor musun kaybettiğini, onu söyle?

Burak – Evet...

Sinan – O zaman, bana 10 bin verecek olan sensin, ha kanka, ne diyorsun!

Burak – Fotoğraf peki? O yolladı değil mi sana?

Sinan – Ne farkeder, unutmaya savaşta ve aşkta her şey mübahtır aslanım..

Burak – Sen zahmet etme, kız her şeyi anlattı zaten bana...

Sinan – Öyle mi paşam? Yatakta mı anlattı?

Burak – Lan ne yavaş adamısın sen...

Sinan *güler.*

Sinan – Tamam tamam, itiraf ediyorum. Kız oyuncu, benim oyunumda da oynuyor.

Burak – Biliyorum...

Sinan – Lan oğlum tamam, allah allah. Bir şeyi de ciddiye alma arkadaş ya. Şaka yaptık oğlum alt tarafı. Bana borcun filan da yok. Ama kabul et iyi eğlendik...

Burak – Hayır, hayır. İddia iddadır. Kaybettim, bedelini ödeyeceğim.

Sinan – Emin misin?

Burak – Tabii oğlum, hatta sana teşekkür etmem lazım, böyle bi' fıstıkla bi gece geçirttiğin için bana.

Sinan – Şerefsiiiiiz, karda yürü izini belli etme taktiği.. Ulan ben altı aydır uğraşıyorum çakmak için, hiç pas vermedi bana iyi mi...

Burak – 10 bin liraya patladı ama bana da.

Sinan – 10 bin liranın yüzü suyu hürmetine, tekrar görüşürsünüz herhalde?

Burak – Bilmiyorum...

Natacha geri gelmiştir, konuşmaları duymuştur ama kendini açık etmez.

Sinan – Burak, yeme beni şimdi... Sen düşündüğünden daha mı salaksıın, yoksa baştan beri her şeyi anladın da, olayın tadını mı çıkarıyordun?

Burak – Tamam, kabul, anlamıştım... Ben de ona bi dümen çevirdim. O yüzden kötü hissediyorum şu an...

Sinan – İşin açığı Burak'ım, ben sadece bi' şaka olarak gördüm de bu kadar ileri gidebileceğini düşünemedim...

Burak – İyi, hadi kapatıyorum ben... Gitmeden, düzeltelim aray.

Sinan – Umarım değmiştir, 10 bin liraya yani.

Burak telefonu kapatır. Natacha çıkmaya yeltenir..

Natacha – Gidiyorum ben...

Burak – Bak, Sinan gönderdi bunu.

Natacha – Neyi?

Burak telefonundan fotoğrafı gösterir.

Burak – Kahvaltıda çektiğin selfie..

Natacha – Evet, doğru. Ben yolladım. Ama bir hafta önceydi o... Çok şey oldu onun üstüne...

Burak – Yaa, öyle...

Natacha – Böyle bittiği için pişmanım. Özür dilerim...

Gitmeye yeltenir.

Burak – Dur...

Natacha – Ben senin güvenini sarstım, Burak... Sen iyi birisin, ben seni haketmiyorum..

Burak – Böyle bitsin istemiyorum ama ben...

Natacha – Hayır, sen haklıydın... Böylesi bir yalan üzerine kurulmuş bir ilişkimiz olamaz. Sinan çok bahsetmişti senden. Kadınlardan yana yüzün hiç gülmemiş, hep terkedilmişsin. Ben en iyisi gideyim şimdi..

Kapıya yönelir.

Burak – Burcu!

Natacha – Adımı nereden biliyorsun?

Burak – Bilmem, Sinan söylemiştir herhalde...

Natacha – Ha ceketimin ceplerini falan kurcalamanla bi' ilgisi yok yani?

Burak – Tabii ki kurcalamadım!

Natacha – Kes şunu, konuştuklarınızı duydum. İkinizde aptal yerine koydunuz beni...

Burak – Bak yanlış anlıyorsun..

Natacha – Her şeyi başından beri biliyordun. Sinan mı söyledi sana? İkiniz bir olup beni yatağa mı atmak istediniz?

Burak – Sinan hiçbir şey söylemedi bana, ben kendim anladım... Kabul et, senin hikayen de açıklarla doluydu..

Natacha – Ya da ben, bok gibi bi' oyuncuyumdur belki...

Burak – Hayır, başta inanmıştım...

Natacha – Para için yapmadım bunu, bi' tür meydan okuma gibi kabul ettim...

Burak – İyi güldük ama değil mi?

Natacha – Evet, ama sonunda, beni manipüle eden sen oldun.

Burak – Aa, rolleri değiştirmeyelim değil mi ama?

Natacha – Her şeyi biliyordun, beni kendine çekmek, beni kullanmak için oynadın..

Burak – Seni kullanmak mı? Sence de biraz abartmıyo musun?

Bakışları sert bir şekilde birbirine kilitlenmiştir ama ortak çekimleri daha ağır basmaktadır.

Natacha – Beni biraz daha kullanmak istemez misin?

Burak – İsterim aslında...

Tekrar tutkuyla öpüşmeye başlarlar. Kararır.

Sahne 7

Burak bilgisayarda çalışmaktadır. Natacha girer. Öpüşürler.

Natacha – Mutlu yıllar, aşkım.

Burak – Mutlu yıllar, Burcum! Yoksa Natacha mı diyeyim, hı?

Natacha – Yook, sadece bazı durumlarda Natacha de bana...

Burak – Sen de o Rus aksanını takınıp, kulağıma kötü sözler fısıldayacak mısın peki?

Natacha – Rus değil ulan, Belarus aksanı! O daha erotik oluyo...

Gülüştürler.

Burak – Aşkım, akşamki oyunda bir harikaydın. Bak, sevgilim diye söylemiyorum. Müthiş bi' oyuncusun.

Natacha – Oyy, sağol bitanem.

Burak – Dikkat, Kırılır... Tuhaftır ama bu kısa komedinin konusu, bana bizim ilişkimizi hatırlattı...

Natacha – Evet, bizim ilişkimiz de zaten önceden yazılmadı mı sanki.. Sinan hani..

Burak – Yine de sonunuzu bizim yazmamız gerekiyormuş gibi geliyor bana... Yalnız ikimizin..

Natacha – Seninle her şeyi yazmaya hazırım ben...

Burak – İddiayı da kaybettim zaten, sen de buraya taşınabilirsin artık...

Natacha – Tamam da, sence burası ikimiz için yeterince büyük mü?

Burak – Değilse n'olacak, taşınırız başka bi yere. Bana yardım etmek için can atan bi' arkadaşım var, sağolsun.

Natacha – 10 bin lirasından vazgeçmedi mi daha o?

Burak – Ben diretiyorum vermek için. İddia, iddiadır.

Natacha – E o paranın yarısı benim olacağına göre, ona yalnızca 5 bin borçlusun..

Burak – Evet...

Natacha – Nee?

Burak – Şey, benim aklımda bi şey var aslında o parayı kurtarmak için ama bilmem kabul eder misin?

Natacha – Söylesene be adam, çatlatma...

Kapı çalar. Burak açmaya gider ve Sinan'la döner.

Sinan – Burcuuu...

Natacha – Hoşgeldin Sinan...

Sinan – Mutlu yıllar demek için bi' uğradım öyle...

Burak – Ha bir de, borcunu tahsil etmek için.

Sinan – Söyledim ya oğlum, para filan istemiyorum ben.

Burak – Ben de sana söyledim ki, iddia iddiadır...

Sinan – Bana posterleri bedava yaptığına sayalım ha, valla uzatma ya..

Burak – Olmaz! Bu artık bi' onur meselesi...

Elini cüzdanına atar, parayı sayar. Tam Sinan'a parayı verecektir.

Sinan – E iyi, nasıl diyorsan öyle olsun.

Sinan, tam parayı alacaktır ama Burak fikrini değiştirir.

Burak – Ama dur bi' dakika! Şimdi tekrar düşünüyorum da...

Sinan – Ne? Ne oldu?

Burak – İptal maddesini hatırlıyor musun?

Sinan – Ne maddesi?

Burak – Yeni yıldan önce bi' kız bende kalırsa iddiayı kaybedecektim di mi... Ama bu kız doğru kişiye ve onunla evlenirsem, iddia geçersiz kalır demiştim.

Sinan – Ee yani?

Burak, Natacha'ya döner.

Burak – Sahte evlilik için çok geç ama, gerçeğine ne dersin aşkım?

Kabul eder anlamda öpüşürler.

Natacha – Seni 10 bin zarardan kurtaracaksa...

Sinan gülümser.

Burak – Kardeşim, kusura bakma, sana da ödeme yapamadık bu durumda...

Sinan – He yaa! Ama nikâh şahidiniz ben olacağım, söyleyeyim!

Burak – Bana kocaman bi' kutu içinde matruşka gönderdiğinde, aklından geçen şey tam olarak bu değildi di mi?

Sinan – Bilemezsin...

Burak – Yalnız, sana bi' kötü haberim daha var.

Sinan – Gönder gelsin, neymiş?

Burak – Şimdi iki kişi olduğumuza göre, bu ev bize küçük gelecek. Taşınmak zorundayız.

Sinan – Umarım bu son taşınmanız olur.. Yani aile daha da büyümeden..

Natacha – O kadar da hızlı gitmeyiz diye düşünüyorum...

Sam kıkırdar.

Sinan – Ben de hem yeni yılınızı hem de nişanlanmanızı kutlamak için şampanya getirmiştım size.

Burak – Valla kardeşim, şampanyayı soğutacak bi' buzdolabım hala yok!

Sinan – Dert değil, senin buzdolabı benim pikapta duruyor, aşağıda. Tak, çalıştır.

Burak – Sinan, sağol kardeşim... (*Natacha 'ya*) Ee, evet mi oluyor yani bu?

Natacha – Tak.

Sinan – Tak mı, o ne oluyo o?

Burak – Belarusça'da evet demek oluyor.

Burak ve Natacha öpüşürler.

Sinan – Ne kadar da ilginç bir tanışma hikayeniz oldu sayemde, değil mi? (*Güler*)

Burak – Evet, senin şu şakacı halin de olmasa...

Natacha – Evet, ama şey.. Sadece o değil..

Burak – Başka ne peki?

Natacha – Sana itiraf etmem gereken son bir şey daha var.

Burak – En kötü ne olabilir ki, söyle?

Natacha – Sinan senin fotoğraflarını gösterdi bana ve cidden senden çok bahsetti bana. İşte; kadınlardan çok darbe yedi, asla kandıramazsın bilmem ne..

Burak – Anladım, sen de bunu bi' meydan okuma olarak gördün...

Sinan – Kardeşim, kadınlar her zaman umutsuz vakalarla uğraşmayı severler, bunu unutma!

Natacha – Keşke diyorum, baştan hiç kabul etmeseydim. O kadar inanmıştım ki kanmayacağına. En fazla on beş dakika vermişim, sonra anlarsın gerçeği dedim..

Burak – Kabul ediyorum... On dakika bile inanmadım aslında sana...

Natacha – Yani, ikimiz de birbirimizi mi kandırdık inandık diye?

Burak – İki insan, bi' yalana o kadar inanırsa, aslında o şey gerçek olmaya başlıyor. Öyle değil mi?

Natacha – Evet, aşkın tanımını en güzel böyle yapılırdı herhalde.

Öpüşürler.

Kararır.

Son.

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise'de (Fransa) doğmuştur. Birçoğu İngilizce'ye çevrilmiş 107 komedi yazmıştır. Jean-Pierre Martinez, reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahnelere adım atmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmıştır ve oyun yazarı olarak sahneye dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok oynanan çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır ve oyunlarından birçoğu şimdiden İspanyolca ve İngilizce'ye çevrilmiştir.

Jean-Pierre Martinez, tüm oyunlarının kendi web sitesi comediatheque.net üzerinden ücretsiz indirilmesini mümkün kılmıştır.

Umut Görkem Demir, Türk tiyatro oyuncusu, oyun yazarı ve çevirmendir. 1993 yılında Uşak'ta doğmuş olan Demir, aktif tiyatro yaşamına Ankara'da Perde Sanat Tiyatrosu ile devam etmektedir. Jean-Pierre Martinez'in oyunlarını Türkçeye çevirmektedir. Tiyatro oyun çevirilerinin yanında Umut Görkem Demir'in ayrıca roman, hikaye ve şiir üstüne çeviri çalışmaları da bulunmaktadır.

Avignon – February 2024
© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-145-9
<https://comediatheque.net/>
Play available for free download